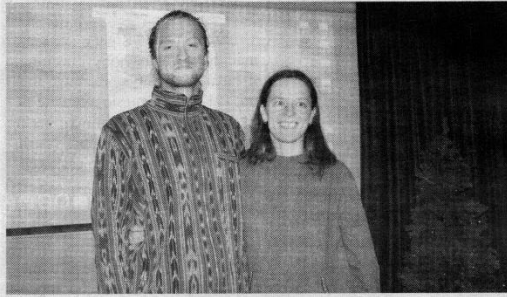

Šeima „Minčia“ – per Amerikos žemynus dviračiais

Gruodžio 12 d. Kupiškio viešojoje bibliotekoje surengta popietė su keliautojų dviračiais šeima, pasivadinusia „Minčia“. Tai keturi keliauninkai – Liudvikas, Eglė ir jų vaikai Perkūnas ir Girė, kurie palikę darbus, susikurtą gyvenimą Lietuvoje, dviračiais važiavo per Šiaurės ir Pietų Amerikos žemynus, kelyje praleido pusantrų metų.

Šis renginys buvo proga ne tik susipažinti su neeiliniais žmonėmis, daugiau išgirsti apie jų sumanymą, bet ir kvietimas gyventi drąsiai, sąmoningai, jaučiant ryšį su gamta.

„Minčios“ šeima, uteniškis Liudvikas Cibas ir iš Druskininkų kilusi Eglė Cibienė su atžalomis, dviračiais po Ameriką kelio pusantrų metų. Keliautojai teigė, kad šis nuotykis yra eksperimentas, kai mokosi, tyrinėja ir auga kartu su vaikais.

Mažieji keliautojai – Perkūnas ir Girė. Autorės nuotraukos

Jurga BANIONIENĖ

MINTIS, KUR IŠLEISTI PINIGUS

Svečius pristatęs Kupiškio viešosios bibliotekos direktorius Algirdas Venckus pirmiausia klausė, ką reiškia „Minčia“. Pasak Liudviko, reikėjo pavadinimo, atspindinčio, kas paskatino leistis į kelionę, tai buvo gimusi neįprasta mintis, antra, šeima keliauja mindama dviračius. Taip ir atsirado „Minčia“.

Rodydamas žemėlapi, Liudvikas papasakojo, kad ketvertuko kelionė prasidėjo Vankuveryje ir tęsėsi į Kanados šiaurę originaliu Panamerikanos plentu, ilgiausiu pasaulyje sausumos keliu, einančiu nuo Alaskos viršaus, atsižvelgiant į tai, koks maršrutas pasirenkamas, iki 45 tūkst. kilometrų. Startavę Kanadoje, jie nusprendė praleisti Aliaską, nes kai pradėjo keliauti, dukrai Giriui buvo tik 7 mėnesiai, ji dar nevaikščiojo. Pabijoję ne šalčių, bet uodų, kurių ten būna neįsivaizduojamai daug. Pakilę į viršų, pirmiausia pradėjo leistis uolėtaisiais kalnais, per Ameriką, apvažiavę Kalifornijos pakrantę, kirto Meksiką ir, kadangi dėl lietaus sezono nebegalėjo važiuoti dviračiais, lėktuvu persikėlė į Gvatemalą.

„Grįžę planuojame toliau tęsti kelionę. Mes kelyje jau išbuvome pusantrų metų. Vaikams pasibaigę pasai, reikėjo grįžti į Lietuvą, juos pasidaryti, nes nebegalime kirsti sienų. Mūsų planas – nuvažiuoti dar maždaug tiek pat“, – sakė Liudvikas.

Keliautojai dažnai sulaukia klausimo, kaip kilo ši mintis keliauti po Ameriką dviračiais. Eglė atsakė, kad 2024 metų žiemą gimė dukra Girė. Pora buvo paskendus

buities rūpėsiuose: du pamatinukai vaikai, nuomojo butą, svarstė apie savo namo statybą. Kai norėdavo, kad abu vaikai vienu laiku eitų pietų miego, sėsdavo į automobilį ir tiesiog važinėdavo mašina po Labanoro girią.

„Liudvikui vis šauna kokia nors netikėta mintis. Kaip tik buvome pardavę vieną sklypą, galvojome, kad čia namo nestatysime, keisime į kitą. Nusipirkome naują, liko pinigų, bet jie juk greitai išeina, kai nėra kažkam numatyti. Liudvikas tada ir pasakė, kad sugalvojo, kam išleisti pinigus“, – prisiminė Eglė.

Liudvikas anksčiau buvo keliaavęs po Aziją, Pietų Ameriką, bet ne dviračiais. Kažkada girdėjo apie tokią kelionę ir kirbėjo idėja, kad reikėtų leistis į šią avantiūrą. Kai tik pradėjo draugauti, Eglei tai siūlė, ji sutiko, abu svarstė metus pataupyti ir išvykti, bet paskui viena po kitos gimė atžalos ir ta mintis dingo. Kartą nuvažiavęs į darbą ėmė mąstyti, kad nori būti su vaikais, kad reikia ieškoti būdų, kaip tą padaryti. Namų statyba gali palaikti, juolab kad yra žemės, žmona architektė, jis statybininkas, bet vaikai juk užaugs, tas laikas praeis, tad nusprendė pabandyti kartu su jais laiką praleisti kelionėje.

E. Cibienė prisiminė, kad kai vyras pasakė radęs bilietus skrydžiui į Kanadą, buvo balandis, o skrydis – birželį. Iki paskutinės minutės užbaiginėjo darbus, tvarkė buitį, reikėjo parduoti mašiną, visus daiktus išdalijo specialiai surengtame turgelyje draugams, pasilikio tik pagrindinius, Liudvikas įrankių, o Eglė tai, kas būtina ar kelia tam tikrus sentimentus. Per du mėnesius turėjo visko atsakyti ir liko tik su tuo, su kuo skris. „Ir prasidėjo tas gyvenimas: kiek pa-neši, tiek ir turi“, – šypsojosi Eglė.

MOMENTAS, KURIUO REIKIA MĖGAUTIS

Liudvikas papasakojo, kad nuskrudus pasitiko pažįstamas žmogus, pasisiūlė nuvežti iš Vankuverio į kalnus prie vieno ežero. Išsikrovę mantą, dviračius ir jam išvykus suprato, kad yra vieni tarp neaprepiamo dydžio miškų, kur artimiausia stotelė įsipilti kuro ar pavalgyti už 40 kilometrų.

Pabandė minti dviratį, bet į kalną tai padaryti buvo sudėtinga. Būtent tada Liudvikui atėjo suvokimas, kas vyksta ir ką reikia daryti.

„Galvoju: du vaikai, žmona, beveik verkianti, didžiuliai medžiai, aplink meškos, kaip čia bus. Bet žingsnis po žingsnio, luktelint kelias minutes, po truputį išjudėjome“, – kalbėjo keliautojas.

Eglė sakė dar ilgai negalėjusi patikėti, kad viskas vyksta iš tiesų. Nors yra gamtos žmonės, čia puikiai jaučiasi, išėję į Labanoro girią stovyklaudavo, gamindavo maistą ant ugnies, maudydavosi šaltame vandenyje, bet Kanadoje kitoks miškas. Didelė problema taip susikurti stovyklavietę, kad nepritrauktum lokių. Beje, su jais pora dažnai susidūrė. Kartą jis visai prie pat jų palapinės nusileido uolomis. Liudvikas jau laikė rankoje ašarines dujas ir peilį, bet gyvūnas atsitraukė. Jų paskui daug sutiko važiuodami dviračiais. Jei Lietuvoje daugiausia stirnų, tai Amerikoje meškų, ypač grizlių. Bet kad jie pultų žmones, išskirtinai atvejai.

Renginio dalyviams domino, kaip jų organizmas atlaikė didelį fizinį krūvį, juolab kad tai buvo pirma kelionė dviračiais.

Eglė sakė, kad per dieną nuvažiuodavo nedaug kilometrų, bet tekdavo vežti didelį svorį, vaikus

vežimėlyje, daugybę daiktų, dar filmavimo techniką. Keldavosi anksti ryte, miegančius vaikus paguldavo į vežimėlį, prikabinant prie dviračio, ir išvažiuodavo. Liudvikas daug sportuoja, tad raumenų skausmas nebuvo jokia naujiena. Ilgainiui geriau apšilo, po maždaug mėnesio sekėsi vis geriau. Buvo pasidomėję keliu, kuriuo važiuos, kiek žmonės juo per dieną numina. Pavieniai keliautojai gali įveikti ir šimtą kilometrų per dieną.

„Mes nuvažiuodavome nuo 20 iki 40 kilometrų, rekordas buvo 70 kilometrų. Aš pradžioje sakiau, kad turime minti, niekur nespėsi-me, bet paskui supratau, kad niekur spėti mums ir nereikia, svarbiausia, kad vyksta tai, ko norėjome, dabar yra momentas, kuriuo reikia pasimėgauti. O tai būna, kai neskubi“, – teigė L. Cibas.

Susitikimo dalyviai keliautojų klausė, ar vaikai daug sirgo kelionės metu. Liudas atsakė, kad pasikalba su draugų šeimomis iš Lietuvos, ir mano, kad jų vaikai mažiau serga, nes neina į darželius, mokyklas. Eglė pridūrė, kad per pirmą kelionės pusmetį vaikai sirgo du kartus, įvažiuos į Meksiką atsidūrė tropiniame klimato, buvo prastos higienos sąlygos, tada organizmas turėjo prisitaikyti, pasipylė ligos.

Anot keliautojos, pirmus mėnesius buvo labai sunku. Jei tik vyras būtų pasidavęs ir pasiūlęs skristi atgal į Lietuvą, tikrai būtų sutikusi, bet įdėta tiek darbo, nuskrusta per pusę pasaulio į kitą žemyną. Ši mintis skatino tęsti kelionę.

Judviejų pasakojimą lydėjo unikalūs pačių filmuoti vaizdai iš Kanados, Amerikos, Meksikos ir Gvatemalos. Tai padėjo susidaryti kelionės vaizdą. Pora turi daug sekėjų feisbuke, instagrame, jutube, kur irgi pasakoja apie savo kelionių akimirkas.

PLANAS – TĘSTI KELIONĘ

Cibai papasakojo, ir kokia buvo artimųjų reakcija sužinojus, kad važiuos dviračiais po Ameriką. Liudviko sesuo su mama net buvo sumaniusios paslėpti jų pasus, kad tik neišskristų, mėgino gašdinti, jog tai, ką sugalvojo, nelegalu. Eglės tėvai taktiškai atsitraukė, o sesė tuos pusantrų metų net nebendravo.

„Mano sesuo teisininkė, gyvenusi Kalifornijoje. Sakė, kad

nežinome, ką darome, jai tai nesuvokiama. Iš visos kelionės mums baisiausia ir buvo būtent Kalifornijoje“, – sakė E. Cibienė.

Jos vyras antrino, kad nuo mažų dienų girdėdavome, kad Amerika – tai laisvė. „Nuvyksti į Los Andželą, o ten – palapinių miesteliai, vien narkomanai, neišeisi į gatvę, kiek žmonių apiplėšia, labai baisu, šūviai girdisi, visai kitas pasaulis. Daug esu apkeliavęs, girdėjęs sąvoką – kultūrinis šokas, jį turėtum patirti Indijoje, kur daug šukšlių, bet aš tai patyriau būtent Kalifornijoje“, – tvirtino keliautojas.

Jie per visą kelionę sutiko daug puikių žmonių, kurie padėjo ir finansiškai, ir pasiūlydami savo namus savaitei ar dar ilgesniam laikui.

Pradžioje keliavę tik iš savų santaupų, netrukus Cibai sulaukė rėmėjų. Vis daugiau žmonių pradėjo sekti juos internete.

„Susiradome rimtus rėmėjus, reklamuojame jų produkciją ir už tai gauname pinigų. Pietų Amerikoje yra naujas mūsų taikynys, ten daug pigiau keliauti, beveik be pinigų jau keliaivome, dabar norime komforto. Vaikai auga, nebesinori visada ieškoti paties pigiausio varianto“, – teigė Liudvikas.

Tolimesnis šeimos planas – pasidaryti pasus ir tęsti savo kelionę vasarį. Ji irgi turėtų užtrukti apie pusantrų metų.

„Nuvažiavę iki Patagonijos galvojame dviračius turbūt siųsti į Lietuvą ir pereiti ją su mulais. Tai labai smagu, nes jie neša viską – mantą, vaikus. Be to, praicina visur, kur su dviračiu nepravažiuosi“, – atskleidė planus Liudvikas.

Per renginį šeima papasakojo ir apie kitus patirtus dalykus, išmoktas pamokas, atskleidė savo kitokį požiūrį į vaikų ugdymą.